

[Ministeren for Grønland]

Formanden for Grønlands landsstyre Jonathan Motzfeldt har i den pågældende sag rettet henvendelse til energiministeren og til mig og tilkendegivet som landsstyrets synspunkt, at sagen, før videre foretages, bør forelægges det dansk-grønlandske fællesråd vedrørende mineralske råstoffer i Grønland.

Uanset det pågældende programs karakter som led i GGUs normale opgaver med geologisk kortlægning i Grønland har energiministeren på baggrund af landsstyreformandens henvendelse og for at åbne mulighed for en principiel drøftelse i fællesrådet anmodet finansudvalget om at stille behandlingen af det pågældende aktstykke i bero indtil videre. Jeg skal i øvrigt tillade mig at henvise til energiministeriets pressemeddelelse af 10. marts 1980.

Spm. nr. 488

Til *fiskeriministeren* (29/2 80) af:

Ervin Jensen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til en drøftelse mellem den danske regering og de øvrige EF-lande om norske fiskefabriksskibes operationer i Nordsøen og øvrige EF-farvande?«

Begrundelse

Som det bl. a. fremgår af en artikel i dagbladet Vestkysten af 16. februar d. å., opererer norske fiskefabriksskibe i Nordsøen og andre EF-farvande, selv om der i flere år har været forbud mod fabriksskibe. I betragtning af bl. a. de danske fiskeres vanskelige situation er disse forhold klart urimelige, og den danske regering bør drøfte spørgsmålet med de øvrige EF-lande og specielt med England, således at der bliver lige betingelser for de fiskerinationer, som har ret til at operere i EF-havet.

Besvarelse (11/3 80):

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Ved en fællesskabsforordning af 18. februar 1977 gennemførtes et forbud mod formaling om bord på fiskerfartøjer i EF-farvande. Denne bestemmelse gjaldt ikke blot medlemsstaternes egne fartøjer, men naturligvis også tredjelandsfartøjer. Forordningen havde gyldighed indtil 31. december 1977, men blev senere forlænget indtil 31. januar 1978. Efter

dette tidspunkt har der ikke været fælleskabsbestemmelser med hensyn til det pågældende forbud, men 8 medlemslande besluttede, som det formentlig vil være spørgeren bekendt, at gennemføre tilsvarende bestemmelser som nationale foranstaltninger.

Efter de i den danske presse fremkomne oplysninger om, at norske fabriksskibe opererede i Nordsøen, foranledigede jeg, at fiskeriministeriet foretog en undersøgelse af sagen.

Fra britisk side oplystes, at der på undersøgelsestidspunktet ikke fandtes norske fabriksskibe i britisk territorialfarvand, ligesom det samtidig bekræftedes, at man i Storbritannien ikke havde gennemført et tilsvarende formalingsforbud, som de øvrige medlemslande havde forpligtet sig til.

Fra officiel norsk side oplystes samtidig, at der kun findes 2 flydende fiskemelsfabrikker i den norske fiskerflåde, og at disse befinder sig i Barentshavet.

Der skulle således for tiden ikke være noget behov for et initiativ fra min side, men jeg vil være opmærksom på spørgsmålet og lade dette indgå i overvejelserne i forbindelse med de videre forhandlinger om EF's fiskeripolitik.

Spm. nr. 491

Til *ministeren for offentlige arbejder* (29/2 80) af:

Mette Madsen (V):

»Hvilke overvejelser gør ministeren sig med hensyn til lovinitiativer, der i specielle tilfælde tillader, at statspenge anvendes til kystsikring, eksempelvis kystsikringen ved Skagen Gren?«

Begrundelse

Princippet i den lovgivning, som beskæftiger sig med beskyttelsen mod havet – marsklovgivningen af 1874 og kystsikringsloven af 1922 – bygger på den regel, at lodsjeerne selv skal betale, hvad enten det drejer sig om et dige eller en høfde. Kommuner og amtskommuner kan i visse tilfælde komme ind enten som administrerende myndighed eller som betalende, hvis kommunen selv er lodsejer, men hovedreglen er ellers den ovennævnte, således at statskassen ikke dækker sådanne udgifter. Der findes imidlertid en-